

KATALUNA ESPERANTISTO

OFICIALA ORGANO DE LA KATALUNA ESPERANTISTA
FEDERACIO KAJ DE LA INTERNACIAJ FLORAJ LUDOJ

L'Esperanto i l'Aviació

Emile Houbart, director de la revista esperantista «La Movado» de París, ha celebrat recentment un interviu amb el famós capità aviador Rignot qui, junt amb el pilot Costes, ha batut el record mundial de la més llarga distància sense parar, anant en aeroplà de París a Djask (5.400 quilòmetres). Ens és plaent de fer conèixer als nostres cars lectors les manifestacions que sobre la utilitat de l'idioma internacional féu l'interviuat capità Rignot. Traduím de l'esmentada revista:

«Després de perdre de vista París, quan hom es troba al dia següent a Rússia o a Pèrsia; quan hom arriba a Pequín després de set dies o bé a Toquio al cap de nou dies; quan hom retorna de Calcuta passats set dies, -- i que aquests viatges aeris han estat fets en el que va de l'any -- (cal aclarir que això ho feia a mitjans de gener) és evident que per a entendre's amb els habitants dels països travessats, fóra necessari parlar deu, quinze,... tots els idiomes!

«Cosa irremeiable. Què és cas! No hi ha, per ventura, una llengua universal que pot comprendre tant l'anglo-saxó com l'italià, tant el persa com el rus? No cal dir que aquesta llengua proporcionaria els més grans serveis a l'aviador que té a cura un llarg viatge, veient-se mantes vegades obligat a fer-se entendre mitjançant gestos o repapiejat talment un vell, més o menys bé, -- més aviat menys -- un llenguatge que no sap prou bé.

«Quant més augmentarà la potència de volar dels aparells, tant més es deixarà sentir entre els aviadors i passatgers la difícil barrera lingüística que representa la diversitat tan nombrosa de parles diferents.

«Recomano als aviadors, els meus companys germans, que procurin ajudar força -- i un interès egoista ens hi obliga -- a fer la propagació de l'Esperanto. Per mitjà d'una sola llengua podrem ésser entesos per tothom, àdhuc en emprendre la volta al món».

En la conferència que sobre el seu viatge donà a la Ràdio-emissora de la P.T.T., també tingué mots d'elogi per l'Esperanto.

Sembla, doncs, que l'idioma internacional comença a trucar a les portes dels aviadors. Tanmateix és d'esperar que en aquesta interessant esfera l'Esperanto farà ràpids passos, -- ai las! -- volades, i llavors podrem dir que ha estat batut el record mundial de rapidesa en l'estudi.

“KATALUNA ESPERANTISTO”

OFICIALA ORGANO DE

KATALUNA ESPERANTISTA FEDERACIO

Membra kotizajo: 3'50 p.; Grupoj: 1'20 por membro.
 Jarabono: 6 p. enlande kaj 6 sv. fr. internacie. Provekzemplero 2 respondkuponoj
 Federacia sidejo kaj redakcejo: carrer València, 245 - BARCELONA

FEDERACIAJ GRUPOJ

<i>Esperantista Klubo Palma</i>	
Mesquida, 6 ent. Palma de Mallorca	
<i>Empordana Ebenajo</i>	
(Girona)	Armentera
<i>Esperanta Nesto</i>	
(Joventut Catòlica)	Ripollet
<i>Fratego</i>	
Placo Pi i Margall, 14.	Vendrell
<i>Gerona Espero</i>	
(Creu Roja)	Girona
<i>Lumon</i>	
St. Antoni, 64.	Terrassa
<i>Studenta Juneco</i>	
(Seminari)	Girona
<i>Aplec</i>	
Montserrat, 9, 1. ^{er}	Sabadell
<i>Bela Espero</i>	
Carretera de Vich, 41.	Manresa
<i>Esperanta Idealo</i>	
Mossèn Verdaguer Sta. Coloma Farnés	
<i>Esperantista Amikeco</i>	
Plaça Bernardí, 10.	Manlleu
<i>Esperanta Burgono</i>	
(Centre Democràtic)	Rubí
<i>Internacia Fratego</i>	
(Coop. La Colmena)	Sta. Coloma Gramanet
<i>Paco kaj Amo (Soc.)</i>	
Planeta, 16, pral.	Barcelona
<i>Barcelona Stelo</i>	
Marquès Duero, 101.	Barcelona
<i>Barcelona Esperanto-Societo</i>	
Bretón Herreros, 18, 1.	Barcelona
<i>Esperantista Grupo «Solleric»</i>	Soller

Artés: Sro. Manuel Monrós
Armentera: Empordana Ebenajo
Banyoles: Sro. Joan Aulina
Figueres: Sro. Carles Varela
Girona: Sro. Josep M-a Dalmau
La Garriga: Sro. Joan Blancafort
Mahó: Sro. S. Ortega Barceló
Manlleu: Sro. Marian Vilardell
Manresa: Sro. Josep Albagés
Mataró: Sro. Francesc Torres
Molins de Rei: Sro. A. Canals
Monistrol de Montserrat: Sro. F. Orobitg, Pastro
Palafrugell: Sro. Francesc Sagrera
Palau de Montagut: Fino. Lluís Bargés
Palma de Mallorca: Sro. Narcís Bofill
Reus: Sro. Enric Aguadé
Ripollet: Sro. Josep Planas, Pastro
Rubí: Sro. Joan Ratés
Sabadell: Sro. J. Bracons
St. Adrià del Besòs: Sro. S. Arnella
St. Martí Sapresa: Sro. Joan Rieradevall
Sta. Coloma de Farnés: Sro. Pere Costa
Sta. Coloma de Gramanet: Internacia Fratego
Sallent: Sro. Lluís Solé
Sóller: Sro. M. Arbona
St. Feliu de Pallarols: Sro. J. Collelldevall
Terrassa: Sro. Ramon Marsà
Teyà: Dro. Jacint Barrera
Vendrell: Fino. Maria Julivert
Vich: Sro. Pere Farrés
Vidreres: Sro. Josep Macià
Vilanova i Geltrú: Sro. Jaume Fort
Vilassar de Mar: Sro. Pere Domènech

LOKAJ DELEGITOJ

Ager: Fino. Maria Plans
Almúnia de Castellví: Sro. Pere Esvertit
Ametlla de Merola: Sro. Miquel Arpa

Ni bezonas delegiton en ĉiu loko kie ni havas membron. Fervoruloj bonvolu sin turni al la sekretario de K. E. F.

KATALUNA ESPERANTISTO

OFICIALA ORGANO

DE LA KATALUNA ESPERANTISTA FEDERACIO KAJ
DE LA INTERNACIAJ FLORAJ LUDOJ

Nia devizo: *Maro estas gutaro* Redakcio : Carrer València, 245 - BARCELONA

DIREKTORO: S. ALBERICH-JOFRÈ

Redaktoroj : Delfí Dalmau, Jaume Grau Casas, Marian Solà

Patriotismo

Ruĝaj nuboj ŝvebis lastatempe super Eŭropo kaj ĉiumomente oni sentis la alproksimiĝon de nova fajra pluvo. Ŝajnas ke la homaro ankoraŭ sopiras al nova buĉado por pravi sian altan maturan kulturon (?), kiun ellaboris la miljara progresado.

Ĉe diversaj landlimoj gardostaras la unuaj viktimoj, atendantaj la pereigan ordonon por komenci la pafadon. Unu sola fajrero sufiĉas por ke la brulado denove komencu sian detruan laboron, por ke la morto denove festu sian triumfon, por ke la murdoj, perfortoj kaj la plej malnoblaj krimoj, internacie akceptitaj de la milita juro, novafoje multobliĝu por la gloro kaj plialtiĝo de la homa kulturo.

Sub la masko de patriotismo oni agitadas kaj incitas, oni trompas kaj brutigas. Pretekstante ke oni ofendis la nacian honoron, oni facile naskas popolan movadon kontraŭ iu difinita najbara lando, kiu siavice uzas la samajn procedojn por starigi kun ĝenerala aprobo batalpretan armeon.

Antaŭ ni staras kun sanga reliefo 1914. Antaŭ ni staras la rezultatoj de la Granda Milito, pri kiu dolore atestas miloj kaj miloj da kripuloj tra la tuta mondo. Jen la terura listo:

Anglujo.	1.170.000
Aŭstralio	706.000
Aŭstrujo	164.000
Belgujo.	50.000
Ĉeĥoslovakujo	236.000
Finnlando	10.000

Francujo	1.500.000
Germanujo	1.537.000
Italujo	800.000
Jugoslavujo	164.000
Kanado.	45.000
Nov-Zelando	20.000
Polujo	320.000
Rumanujo	100.000
Rusujo	775.000
Usono	157.000

Oni aldonu ankoraŭ tiujn de Bulgarujo, Hungarujo, Portugalujo kaj Turkujo kaj vi povos prezenti al vi la edifan spektaklon postmilitan. Ĉu estas necese ripeti kiom da mizero, doloro kaj sufero ni heredis de la milito? Ne estas necese ĉar tio plene evidentiĝas antaŭ ni, sed la homaro ne satiĝis ankoraŭ kaj volas atingi la ĉielon per la kreskanta monto de kadavroj. Ĝi volas aŭdi plian fojon la fulmotondron de la tiel perfektaj kanonoj, la zumadon de la fajron semantaj aeroplanoj, la haladzon de la bataalkampoj...

La XX jarcento pruvas, ke la Homaro atingis la plej superan gradon de stulteco kun la helpo de tiel diversaj fratigaj doktrinoj, kiujn neniu sentas nek komprenas. Se ni longe devos iri la komencitan vojon, estos pli bone ke iu supera forto fulme neniigu nin.

En la mondon venis nova sento kantas nia himno, sed tiu *nova sento*, kiam ĝi devas paroli sincere montras sin atakema. Ni bele parolas pri la *nova sento*, pri la *interna ideo* sed ĝi troviĝas nur en nia buŝo, ne en nia koro. Tiel putriĝinta estas nia animo, tiom da maljustaĵoj ĉirkaŭas nin, tiom da malbono regas super la bono, ke nenio, eĉ neniu, spite la predikoj de la suprenrigardantoj, savos la Homaron.

Branly, al kiu ni ŝuldas la ĉefan iniciaton en la eltrovo de la senfadena telegrafio, opinias ke la scienco ekstermos la Homaron, kaj ni devas opinii kun li, ke ĉiu nova paŝo de la scienco venis por helpi nur parton de la Homaro, kiam ĝi konstruas kaj por frate kaj tute egale konduiti kun ni, kiam ĝi detruas.

Ni, esperantistoj, havas antaŭ ni tre malluman perspektivon, se ni turnas la okulojn al la morala flanko de nia ideo. Kontraŭ ĉio kaj malgraŭ ĉio ni iru nian vojon. Eble oni rezervis por ni la lumon.

S. ALBERICH JOFRÉ

Tiu ĉi numero de «Kataluna Esperantisto» estas submetita al la militista cenzuro,

Tímeĝo antaŭ la Morto

de J. Wittlin

Dio! Mi ne volas morti! — —

Mi vidis kiel terure aspektas kadavroj,
mi vidis — kiel abomene malvarmaj estas tomboj,
mi aŭdis kiel longdaŭre pleregas patrinoj,
kiam ili siajn filojn metas en tombojn malvarmajn.

Dio! Mi ne volas morti!

Kion oni predikas al mi pri vanteco de la vivo,
kion oni predikas al mi pri eterneco postmorta! — —
Mi scias: heroeco estas nura konsolo por tiuj,
kiuj falis en servoj al malnobluloj,
kaj mem — noblaj.

Mi ne volas morti!

Ĉar mi vidis la vitrecon de okuloj, kiuj iam estis
Kiel Ĉia ĉielo — ho Dio — lazuraj
kaj semis serenajn brilojn en ĉiuj;
kaj nun ili timigas siajn proprajn infanojn
per ĉi glaciigita, senviva rigardo
el la ĉerko!

Min — kadavron: ne volas koni mia propra patrino,
Min — kadavron: mia propra edzino malagnoskas,
tiu, kiu min volupte alpremadis dum tiom multe
da ĵaroj.

Rapide — kiam mi rigidiĝos — ŝi ordonas min forporti
el la domo, kie mi ŝin amis milojn da fojoj,
kaj la domon incensigos, ke ne restu fi - odoro,
kaj la domon incensigos, kvazaŭ post io malagrabla,
ne amata!

Dio! Mi ne volas morti! — —

Sur ĉiu paŝo, en ĉiu strato,
sur plena maro kaj sur monta vojo —
en ĉiu momento, en ĉiu horo —
sur ora trono kaj en griza arestejo,
ĉe abunda festeno kaj en maljunul-rezidejo — —
vintre kaj somere, printempe kaj aŭtune,
en feliĉo senlima, en doloro senfina:
— Sur ĉiu paŝo, en ĉia horo,
ĉiumomente — insidas je mi la morto.

Dio! Mi ne volas morti!..

Ofte mi iradis dum aŭtunaj vesperoj
malantaŭ la urbon — kie troviĝas fosaĵoj
kaj teruro min kaptis.
Ofte mi vidadis bestan kadavron:
maljunan ĉevalon, kiu estis laborema,
hundeton aŭ katon, kiu ĝojigadis la okulojn —
kaj kaptis min abomeno.
Malbonaj muŝoj — sidis sur la korpoj
de l' belegaj bestoj —
Korvoj, frugilegoj ŝiradis la internaĵojn
de bravaj viroj —
Post longaj jaroj — nur blankaj ostoj,
abunde disŝutitaj sur niaj kampoj
atestas pri teruraj, amasaj pestoj
kaj militoj!

Dio! Mi ne volas morti!! — —

Ho, kiel belaj estas la tagoj de la vivo!
Ho, kiel ĉarmaj estas tiuj niaj noktoj!
Ho, kiel agrablegaj estas tiuj niaj horoj,
niaj tagmezoj kaj niaj profund-noktoj
kaj niaj tagiĝoj kaj sunaj subiroj,
la grandaj feliĉoj kaj tiuj ĉagrenoj
sen fino! —

Kiel belege bonodoras
la floroj de l' kampoj, ĝardenoj,
ĉiuj verdaĵoj arbaraj kaj herbejaj
kaj la fojno freŝe falĉita sur la paŝtejo —
kiel mirinde bele odoras! — —

Kaj kiel dolĉaj estas la fruktoj:
tiuj de foraj kaj tiuj de proksimaj landoj,
kaj kiel bongusta — la sekala, nigra pano!
kaj kiel sukplena — la hela, abela mielo,
kaj kiel fortigas nin la bovina blanka lakto
kaj ĝojigas ĉiu mia ter-frukto!

Kaj kian ĝojon vekas en ni tiu voĉo
de l' birdo arbara, kiu ĉirpas en arb-kavaĵoj,
kaj la heleco de l' suno kaj la paleco de l' luno,
la varmego julia kaj sub tilio la ombro,
kaj tiuj lumetoj de l' muŝoj lampiraj
kaj la zumadoj super la lago konkava. —

Kaj tiuj ravaj, kaj tiuj sorĉaj
urboj kaj vilaĝoj, kiujn ni vizitas —

kaj la vizaĝoj de homoj, kiujn ni bone konas
 kaj la vizaĝoj de tiuj, kiuj tra la urbaj ĝardenoj
 svarmas — svarmas kaj svarmas — —

Kaj la movoj, dancoj, vortoj, pensoj, agoj,
 petolaĵoj kaj ŝercaĵoj de homoj —
 kiujn ni dum la tagoj de l' vivo renkontas . . .
 Ho, kiel tio nin ĝojigas!

Kaj kiu por ĉiam ne retenos en sia koro
 la melodiojn de l' tonoj, transversitaj de plej sankta
 mano de majstro — je diversaj instrumentoj
 kaj en simfonioj dediĉitaj al Ci —
 je eterna tempo?!

Kaj kiu por ĉiam ne retenos en sia koro
 la flamajn viziojn — pentritajn
 de benanta kaj beata
 man' de artisto?! — — —
 La strangajn rakontojn:
 pri doloroj de l' tuta homaro,
 pri la homa feliĉo kaj la homa malbonsorto,
 pri tio, kio ĝojigas kaj pri tio, kio doloras,
 pri tio, kio estas Cia, ho bona Dio, —
 pri tio, kion prenis la infero je sia posedo
 por ĉiam?! — —

— Ĉu mi hodiaŭ restu senigita
 de lum' kaj odoro, melodi' kaj dolĉeco;
 ĝojo pri akvo kaj ĝojo pri pano
 kaj vino?! — — —

Mi perdu la feliĉon enspiradi aeron
 metadi paŝon, movadi per mano,
 kaj la kvietigan dormon?! — —
 Ĉu eble mi hodiaŭ senigu de l' plej granda
 Cia donaco: de l' Penso — kiu atingas
 la limojn, kie reĝas Cia potenco, —
 kaj fariĝu kadavro el cia simileco?! —
 — Dio! Mi ne volas mortil! — —

— Ĉiu ajn homo povas min hodiaŭ ponardi
 kaj mi mortos!
 — Ĥolero, tifo povas hodiaŭ min venki
 kaj mi mortos!
 — Fajrego povas min cindrigi
 kaj mi mortos!
 — Ruinigi min povas pulma inflamo
 kaj mi mortos!

— Ekfrapi min povas hela tondro
 kaj mi mortos! — —
 Sed mi per Ciaj donoj volas min amuzi,
 vivi! — —

Mi volas ekkoni la karesojn de virina amo,
 mi volas ĝui patran fieron kaj feliĉon
 ĉe vido de mia ido! — —
 Mi volas vidi kiel alte kreskos la bedoj
 plantataj ĉie de mia mano —
 mi volas kreski ĉiam pli en la potenco de mia spirito,
 manĝeblajn fruktojn deŝiradi de miaj arboj,
 ĝoji pri bona famo pro bonaj agoj,
 ĝoji pri la feliĉo de miaj filinoj, miaj filoj
 miaj nepoj — — —
 Tial moderigu Cian koleron je mi! ...
 Ho Dio!

Mi mezuras Cin per la forto de mia entuziasmo! :
 ne elektro kaj ne pulvo pafista,
 Ci estas plej bela nia eltrovo,
 Cin oni anoncas en solena silento al ni
 el la libroj de pentateŭko kaj paĝoj de evangelio! — —
 Cin profetoj adoras, apostoloj!
 Cia stigmo estas krucoj kaj ikonoj,
 en diversajn Ci enkorpiĝas kredojn kaj leĝojn,
 mirakle Ci vizitas oferdonajn tablojn, — —
 Ĝis hodiaŭ pri Ci kantas sur Sinajo
 eĥo eterna — — ĝis hodiaŭ sur Golgoto
 ludas pri Ci je oraj trombonoj
 Anĝeloj! — — —

Ho Dio! — —
 Ci estas plej bela nia eltrovo,
 el ĉiuj niaj homaj eltrovoj: —
 Faru, ke Ci estu! !
 Al Ci ni vokas: estu la feliĉ-distribuanto,
 Cin dum sufero ni nomas savanto,
 en Ci estas ĉiuj niaj esperoj,
 el Ci estas la malespero de tio kio furiozas
 en doloron! — — —
 Faru, ke Ci estu — se ĉion Ci faras!
 Se Ci estas la sama, kiu per la morto punas,
 se Ci bruliĝas en la suna flamo
 kaj aperas en la bru' de orgenoj dum Di-servo
 en gotika katedralo — —

Se en dismoviĝinta Ci estas sinagogo,
 kiam pezas sur la homoj la teruro de pekoj
 dum la Juĝa Tago — —
 Ci kreigās ĉe ĉiu malfacila nasko
 kaj agonias kune kun almozulino, kiu murmuris
 litaniojn — dum subiro de l' suno
 en mizera suburba ĉambreto, — —
 Ci vivas sur la lipoj de ĉiu bigotulino,
 kaj estas la bazo de ĉiu aljuro,
 Ĉin oni vokas en ĉiu bazono,
 kaj ne estas ideo sen Ci, — — —
 do faru, ke Ci estu, —
 ĉar mi ne volas morti!

Mi devas morti? !
 Mi, kiu estas Cia fiero?
 Mi, kiu kreis Ĉin en ekstazo,
 kiam, ebria de l' riĉaĵoj de l' tero,
 mi estis tro maldiligenta, — por serĉi en si sinjoron, —
 kaj nomis Ĉin reĝo,
 kaj gloris Ĉin en mia kanto? ! — —
 Mi devas morti?! Mi? — en kies sino
 eterna vulkano estas ekscitita kaj flamas?! — —
 — Ĉu Ci jam forgesis tiujn miajn ribelojn?
 Kiam mi bolis en la profundo kaj bolis kaj bolis,
 ĝis fine mi eksplodis per ardanta lafo,
 por Ĉin superverŝi — Ci: de pensoj miaj la Kreaĵo,
 Ci — mia ekpenso en hor' de senforto,
 Ci, kiu havas la nomon de mi: *Dio!*
Ci!!!

Ĉu Ci vidas miajn kunpremitajn pugnojn?
 — Aŭskultu kion mi diras — antaŭ ol mi mortos:
 — Se de Cia forto estas signo — tiu morto,
 per kiu Ci minacas — do sciu, forta Dio,
 ke mi kreis mem mian feliĉon,
 alie Ci ĝin tiel ne elsirus de mi! !
 — Mia estas la ĝojo! ! Antaŭ si mi humiliĝas,
 ne antaŭ Ci — antaŭ ol mi mortos!

Kaj mi ankoraŭ vivas! Kaj insultos
 Ĉin, ĝis — Ci ne forprenos de mi la spiron!
 Tie ĉi mi staras! Tie ĉi!
 Kaj en vizaĝon Cian mi ĵetas la lastan elvokon:
 Filo mia! De penso *MIA* naskigita! . . .
 — — — — —

— — — — — Dio,
 Mi ne volas morti!
 Dio! Mi ne volas morti!
 Ho Dio, Ni ĉiuj — ne volas morti!
 En ĝojo ni deziras fruktojn niajn rikolti!
 Ne buĉados ni nin plu reciproke,
 ni portas sopiron je l' perdita paradizo:
 Ni volas forlavi la kulpojn. — —

Kaj se Ci almenaŭ cent trovos justulojn —
 Lasu nin vivaj!
 Kaj se Ci almenaŭ cent trovos nekruelajn —
 Ne faru nin malĝojaj;
 Kaj se eĉ Ci trovos nur kvindekajn,
 kiu la puran animon ankoraŭ ne perdis —
 Savu nin ĉiujn!
 kaj se Ci trovos tiajn, kiajn Ci ŝatas
 eĉ nur dek —
 Ne perigu nin ĉiujn.

Detenu Ciajn punojn, detenu Ciajn fajregojn,
 Ciajn kruelajn militojn, epidemiojn, hajl-batadojn — —
 Fame ja estas ke Ci estas Sinjor' de la vivo —
 Jam sufiĉe da Cia puno!

— — Se Ci dek trovos justulojn —
 Savu nin de malbono!
 Se nur naŭ, sed sincerajn —
 Havu kompaton!
 Kaj se eĉ nur kvin, nur kvin —
 Detenu la tondro-batojn!
 Dio! En la nom' de l' torturoj de ĉiuj, kiuj estis
 ekde l' unua momento de Cia kreo de l' tutmondo
 ĉi tie, sur ĉi tero — puraj kaj senkulpaj,
 kaj suferis silentaj sen ia plendo — —
 mi Cin petegas:

Se eĉ nur *unu*
 Ci trovos, havantan koron nemakulitan —
 estu kompatema !!

En miajn orelojn penetras senĉese
 raŭkigintaj plendoj el la kunpremitaj gorgoj
 de ĉiuj, kiuj suferas, de ĉiuj, kiuj suferis,
 de l' tuta homaro,
 kiu dum centjaroj vokas tiel al Ci,
 vokas al Ci same kiel mi!

... Se eĉ nur unu vivas justulo —
 vidigu al ni Cian kompaton!
 Se eĉ nur unu vivas justulo,
 ekaŭdu nin hodiaŭ — Dio eterna:
 pardonu niajn pekojn kaj ne punu per morto!
 — Jen antaŭ Ci staras mi Abrahamo.

El la pola tradukis
 EDWARD WIESENFELD

Premiita en la XII Internaciaj Floraj Ludoj

Stranga knabinaĉo.

Al fraŭlino Wanda Neumanovicz.
 Smolensk. La 15-an de Septembro 19..

Wanjo, mia anĝelo!

La vagonaro staras tie ĉi unu horon. Mi utiligas la tempon por plenumi mian promeson, donitan al vi. Vi vidos, mi ĝuste plenumos ĝin: de tempo al tempo mi sciigados al vi ĉion, kion mi faras, kion mi sentas... Nu, nun mi skribas sidante en angulo de hele lumigita salono de la stacidomo. Baldaŭ estos noktomezo, sed tie ĉi regas kutima bruado kaj tumulto, kiu ĉesas nek tage nek nokte en grandaj stacidomoj. Ĵus venis ankoraŭ ia vagonaro. Ĉiuj tabloj estas okupitaj, eĉ al mia izole staranta tablo sidigis iaj junaj geedzoj. Ili ion manĝas, kun scivoleco rigardas min kaj mallaŭte, duonvoĉe flustras ion unu al la alia; kredeble, ili interŝanĝas siajn supozojn pri mia persono kaj pri la letero skribata. Mia vizaĝo estas entuziasmoplena, mi scias tion, ja ĉiam sur vizaĝo rebrilas interna humoro de homo, lia interna mondo. Nun, kiel vi antaŭsentas, tuta mi, t.-e., mia koro, pensoj estas plene okupitaj je vi kaj sur mia vizaĝo, sendube, nun rebrilas feliĉo, amo. Miaj najbaroj tial, rigardante min, devas konjekti, ke mi estas feliĉulo, enamiĝinto, ke mi skribas al mia adorata, nekomparebla, netaksebla fianĉino... Vi vidas, kiel ne flue, ne bele sonas mia parolo al vi, sed pardonu kaj ne forgesu, en kiaj kondiĉoj mi skribas. Laŭtaj voĉoj, de ĉiuj flankoj aŭdataj, bruado, ĉio tre, tre malhelpas al mi dece koncentrigi mian atenton je la letero kaj distras miajn pensojn. Sed vi, mi scias, ne estas postulema.

En la vagonaro mi pasigis pli ol dek horojn kaj tutan tiun ĉi tempon mi sidis apud fenestro, rigardante jen pacajn pejzaĝojn de kamparoj, jen amadmirante arbarojn kun ilia jam velkanta, aŭtuna beleco. Miaj pensoj ĉiam

estis malproksime, apud vi... kaj flaviganta foliaro de betuloj sur nigre-verda fono de malgajaj, eterne verdaj abioj, kiujn mi ofte vidis el la vagono, kaj mallargaj ĝardenvojetoj apud stacidomoj, sternitaj de forfalintaj folioj, - ĉio kun ia tranĉ-kordoloro rememorigis al mi niajn promenojn dum la lastaj tagoj tra la parko, ankaŭ kun duonenudigitaj arboj kaj sekaj folioj, bruetintaj sub niaj piedoj jen gaje-kiam vi kun propra al vi poetikeco pentris bildojn de nia estonta feliĉo, jen malgaje kaj adiaŭe-kiam vi sopiris, antaŭvidante nian proksiman disiĝon...

Kredu, jes kredu je pli luma estonteco kaj forpeli de vi tuj ĉiun malgajan nubeton, ĵus ĝi ekprovos aperi sur horizonto de via nun izola vivo. Skribul... Mi kisas viajn ĉarmajn okuletojn.

Ĉiam fidela via Zygmunt.

Al s-ro A. Jaworowski.

Moskvo. 16-an de Septembro 19..

Mia amiko!

Mi ĵus revenis en Moskvon kaj rapidas sciigi al vi mian nunan adreson, esperante havi kun vi, kiel antaŭe, viglan kaj oftan interŝanĝadon de leteroj. Vian lastan leteron interesplenan mi ricevis antaŭ longe kaj, dum mi legis ĝin, mi havis firman decidon tuj respondi ĝin, sed en mia vivo, ĝis tiam senkolora kaj unutona ĝuste tiam okazis io tre grava, kio igis min ne sole prokrasti respondon al vi, sed ankaŭ por longe forlasi ĉiujn miajn kutimajn okupojn. Sed mi ĉion priskribos laŭ ordo. La pasintan someron mi vivis en kamparo, en somerloĝejo de unu riĉa inĝeniero, kiel edukisto de liaj du infanoj. Pro tio mi ĝuis dum la tuta somero nekutime senlaboran (kun la infanoj mi devis pasigi ĉiutage nur 2-3 horojn), satan kaj trankvilan vivon, precipe *satan*: mi grasiĝis kaj la graso provizita sufiĉos por kelkaj monatoj de malsatado, neeviteble atendata en la urbo, krom tio mi ion perlaboris kaj eĉ havos eblon akiri se ne tute novan, do almenaŭ iom portitan kostumon pli konvenan, ol tiu, kiun mi havas nun.

La somerloĝejo kuŝis en negranda belega ebenaĵo, de ĉiuj flankoj cirkaŭita de montetoj, grandega parko kaj arbaretoj; ĝin tratranĉis pentrinda rivereto Wanda... jes, tia estas nomo de la rivereto beleta!

Mi neniam kuraĝus haltigi vian atenton je tiaj bagateloj, ĉar mi scias, ke en via loĝloko mankas nek arbaretoj, nek montetoj, nek ankaŭ riveretoj, sed tie mankas tute Wanda... dume en la somerloĝejo estis du Wanda'oj belulinoj: la rivereto kaj ŝi... ĝia samnomulino.

Kun ŝi mi konatiĝis *okaze*, kiel ankaŭ ĉio *okaze* estas en la mondo. Memafere, se ni pli atente rigardos nin mem, ni vidos, ke tiu ĉi *okaze* senŝanĝe kaj senlace akompanas nin paŝo post paŝo: *okaze* mi naskiĝis malriĉa, *okaze* mi komencis lerni en la universitato, *okaze* mi trevis la oficon ĉe la inĝeniero, *okaze* eĉ iam mi renkontiĝis kun vi kaj amikiĝis...

Antaŭ du monatoj dum unu varmega somera tago mi kutime promenis kun la edukataj infanoj (sepjara knabo kaj kvinjara knabino) tra la parko,

pli ĝuste promenis je la mano la infanoj kaj mi, ion pripensante, nur observis de malproksime, ke ili ne petolu kaj plenumu decregulojn. La promeno jam alproksimiĝis al fino kaj mi kun la infanoj estis proksime de la domo, kiam mi subite ekaŭdis laŭtan ploron de la knabino. Ŝi falpuŝiĝis je arbotumpeto kaj iomete disŝiris puntaĵon de la vestaĵo. La malĝojo de la knabino estis tiel granda, ke je tiu ĉi fojo efikis nek miaj konsoloj, nek admonoj: la knabino deziris nek ĉesi plori, nek iri pluen. Mi staris super la obstinulino hezitante, kiam ies facilaj paŝoj aŭdiĝis post mi. Mi returnis la kapon kaj rigidigis pro miro. La nekonata fraŭlino de dekok jaroj proksimume, sufiĉe simple vestita, sed neordinare belega, rapidis helpi al mi. Pli frue, ol mi rekonsciigis, ŝi, kun ĉarma rideto sur pale-rozaĵ lipetoj, afable ekbalancis al mi per la kapo kaj kliniĝis super la ploranta knabino. Post unu momento en ŝiaj manoj aperis de ie kudrilo kaj ankoraŭ post unu momento la knabino jam saltis antaŭ mi, gaje montrante la vestaĵon, sur kiu jam estis tute ne rimarkebla la trueto.

De tiu ĉi tago jam preskaŭ ĉiutage, promenante kun la infanoj, mi havis okazon vidi ŝin jen en la parko, jen apud la rivereto, jen ie aliloke. Baldaŭ ni tiel alkutimiĝis al ŝi, ke la infanoj malgaje revenis hejmen, se ni iam povis nenie renkonti «onklinon Wanda'on», kiel ili nomis ŝin. Ĉion ceteran vi, sendube, jam konjektis kaj mi ne enuigos vin per superfluaĵ detaloj. Mi nur diros, ke ŝi estas malriĉa kuracistino, havanta monatan salajron nur dekdu rublojn; sed ŝi estas bone edukita, alte inteligenta kaj talenta fraŭlino. Mi vidadis multajn fraŭlinojn, sed, mi konfesas, tia perfektecon, tian ĉiuflankan disvolvon apenaŭ iu eĉ supozis trovi iam en fraŭlino!... Ni reciproke amas unu la alian, ni promesis, ke ni de nun estos gefianĉoj kaj eterne, kiajn ajn malhelpojn ni renkontus sur nia vivovojo, apartenos unu al la alia. Kiel signon de tio ĉi, mi portas nun kun fiereco sur mia fingro masivan oran ringon, kiun ŝi donacis al mi antaŭ la disiĝo. Bedaŭrinde, mi ne havis ion similan por donaci al ŝi, sed ŝi konkentiĝis je mia fotografaĵo, farita ankoraŭ antaŭ du-tri jaroj.

Mi volus doni al vi pli klaran ideon pri la fianĉino kaj ŝiaj neordinaraj kapablecoj, sed mi timas, ke vi ne kredos kaj opiniros, ke mi-tre nature, kiel enamiĝinta,—ĉion trograndigas. Jes, mi antaŭvidas tion ĉi kaj mi scias, ke mi estas prava. Sed mi ne estas ema al trograndigado, vi mem vidros: pasos monatoj, jaroj kaj mia ama ardo ne malvarmiĝos kaj ĉarma bildo de belulino Wanda neniam malheliĝos en mia imago, kiel vi tion, eble supozas.

Post unu jaro mi finos universitatan kurson, tiam ni geedziĝos kaj kune venos ien eksterlanden por daŭrigi nian lernadon,—ni tiel interkonsentis. Vere, ni ambaŭ estas malriĉaj, sed ĉu ni ne venkos ankaŭ tiun ĉi malhelpon? Ni ja estas tiom junaj, tiom esperplenaj kaj fortaj je la korpole.

Mi ne komprenis, kion vi volas de mi; eble, vi volas doni al mi ian komision en la urbo? Skribu pli klare kaj pli detale,—mi penos plenumi ĝuste ĉiun vian komision, ĉiun deziron, kia ajn ĝi estus. Skribu!..

Via feliĉa amiko Zygmunt.

Al fraŭlino Wanda Neumanovicz.
Moskvo. La 17-an de Septembro.

Mia milda anĝelo, mia anĝelsimila Wanjo!

Jen mi ree jam estas en la urbo, mi ree eniĝas en ĝian vantan vivon, sed pensoj pri vi, mia kara eĉ por unu minuto ne forlasas min. Kie ajn mi estas, kion ajn mi faras, mi ĉiam vidas vian ĉarman vizaĝeton seriozan, mi ĉiam aŭdas vian dolĉan voĉon kaj rememoras niajn orajn revojn.

Post longa serĉado mi, fine, trovis bonan loĝejon. Ĝi estas, vere, iom kara, sed ĝi estas tre komforta kaj kuŝas proksime de la universitato. En la ĉambro mi loĝas sola kaj tio ĉi estas tre grava, ĉar neniu malhelpos al mi en miaj sciencaj laboroj kaj, precipe, en mia revado pri vi kaj nia feliĉo, kiu staras de ni jam ne tiel malproksime, kiel tio ŝajnis al mi antaŭe. Ho, la tempo... tiuj ĉi ok aŭ naŭ monatoj pasos nerimarkeble, kaj tiam jam plu nenio disigos nin!..

Kvankam mi havas ankoraŭ sufiĉe da mono, mi penos tuj trovi ian laboron helpan, — tion ĉi trovi en la granda urbo estas tre simpla afero, — kaj mono ja estas tiom necesa por nia estonteco! Mi ĉiam konsideras tion ĉi kaj nun mi estas tre ŝparema.

Pro Dio memskribu al mi, eble plej ofte, kaj gardu vin kontraŭ malvarmumo, tiom facile ricevebla dum aŭtuno. Memoru, kiom altvalora por mi estas via bonstato.

Ne sopiru, mia kara! Mi kisas mil fojojn viajn lipetojn, okulojn kaj restas ĝis ĉerko mem via fidela.

Zygmunt.

IVAN ŜIRJAEV

(daŭrigota)

XIV Kongreso de K. E. F.

Sóller, 5-6-7 junio 1927

Antaŭ kelkaj tagoj ni havis apud ni la prezidanton de la Organiza Komitato, nian laboreman amikon Miquel Arbona kaj el la diversaj projektoj kaj esperoj ni eltiris la plenan certecon, ke ni staras ĉe la sojlo de nova granda sukceso en Mallorca. La organizaj laboroj vikle disvolviĝas kaj ĉiu detalo estas zorge atentata por ke ĉio glate prezentiĝu al la kongresanoj.

Ni estas konvinkitaj, ke ĉiuj balearaj geesperantistoj senescepte kon-

gresos en Sóller kun ni, kiuj devas pli longe vojaĝi kaj pli multe elspezi por atingi la Oritan Insulon.

Ĝis la lasta momento ni atendis informojn de «Empresa Soler» pri la budĝeto por la esperantistoj, kiuj enŝipiĝos en Barcelona kaj deziras aliĝi al la karavano. Intertempe ni povas doni la jenajn ĝeneralajn informojn:

Vojaĝo Barcelona — Palma: ptoj. 52.60 — 33.85 — 18.25 — 10.75 laŭ klaso.

Vojaĝo Palma — Sóller: ptoj. 3.30 — 2.55 laŭ klaso.

Hoteloj en Sóller: ptoj. 7 — 12 — 15 — 20 laŭ klaso.

Ni esperas ke dank' al la komuna vojaĝo kaj gastado, kiun^o organizas «Empresa Soler», ni povos doni pli malaltan budĝeton, kiu nepre instigos ĉiujn K. E. F-anojn kaj amikojn vojaĝi al la belega kongresurbo.

Ne forgesu propagandi konstante por nia XIV.

LISTO DE PREMIOJ

La januaran numeron ni elvenigis lastamomente celante diskonigi ĉiujn premiojn, sed malgraŭ tiu intenca prokrasto la hodiaŭ anoncataj premioj venis jam malfrue kaj ne povis aperi kun la lasta listo. Ni esperas ke la konkursoj kaj legantoj pardonos nin, ke ni ne rifuzis la akceptindajn premiojn, tiom pli ke ili estas por temo libervola kaj sekve ne povas malhelpi la organizon.

XXV. — De Banko Peninsular en Palma: ptoj. 100 por temo livervola.

XXVI. — De Esp. Gr. Bela Espero en Binisalem: ptoj 50 por temo livervola.

XXVII. — De Esp. Gr. La Verda Stelo en Consell: ptoj. 50 por temo libervola.

VERKOJ RICEVITAJ

35. Ni restu fidelaj al la Fundamento. — 36. Socius. — 37. Drommedarius. — 38. Radio super ĉio. — 39. Bela aŭtuna tago finiĝas. — 40. Unua peko. — 41. Se ŝetos mi. — 42. Vivo glate ne fluas, ĉiam batas kaj skuas. — 43. Kion la koro sentas, lango prezentas. — 44. Vivon travivi estas art' malfacila. — 45. Ŝtate ekzamenita instruisto de Esperanto. — 46. Bone faru kaj diri lasu. — 47. Paco kaj feliĉo per Esperanto. — 48. Kun kuraĝo kaj volo antaŭen! — 49. Nia diligenta kolegaro en laboro paca ne laciĝos. — 50. Ĉiu ĝuado postlasas ombbron. — 51. Ni malkonfidu ŝajnaĵojn. — 52. Procede et semper, Italia, semper. — 53. Elisabeth. — 54. La plej bonaj kantbirdoj estas malgrandaj. — 55. La malnova preĝejo. — 56. Tintas preĝejo. — 57. Neĝas. — 58. Majokanto. — 59. Himno de la mondoburĝo. — 60. Vivu nia kara lingvo.

Akcepto de pluj verkoj finiĝas la 28 de la kuranta monato.

Bibliografio

(Ni recenzas verkojn duope ricevitajn)

PILGRIMO, de Julio Baghy, eldono de la aŭtoro, Budapeŝt, 1926. Volumo 124-paĝa, 15 × 12 cm. enhavanta 42 poemojn kaj 7 prozaĵojn originajajn, aĉetebla ĉe Hung. Esperantista Societo Laborista, Budapeŝt, VIII, József-körut 9. Prezo: 1 germana marko.

Legante ĉi tiun volumon, oni havas la impreson ke Julio Baghy jam estas matura aŭtoro, kaj ke liaj verkoj estas kompareblaj al tiuj de bona poeto en iu el la plej kulturitaj Eŭropaj lingvoj.

Mi kredas, ke, post Julio Baghy, neniu rajtas dubi pri la plena poezieco kaj *transportkapablo* de nia kara lingvo. Ni, kuŝantaj en iu punkto ion malproksima de la medio kie sin movas la hungara poeto, povas perfekte kompreni lin, liajn sentojn kaj lian estetikon. Kaj oni ne devas forgesi, ke, se *lingvo* internacia estas io efektive tre granda kaj malfacile relegebla, des pli havas tiajn ecojn *poezio* internacia.

Mi supozas, ke la kaŭzo de tio, ke la esperantistoj ĝenerale ne ĝuste taksas la valoron de poezio, aŭ, se vi volas, eĉ de *poetiko*, ne estas nur la malgranda kulturiteco de la *plej ĝenerala* esperantistaro, sed ankoraŭ la reala malfacileco, kontraŭ kiu devas lukti internacia poezio, pro la tiom diferencaj vidpunktoj, ŝatoj kaj inklinoj de la diversaj popoloj. Se en *nura lingvo* oni povas multon atingi per *unueco* kaj per *konvencio*, en *arto* oni pli multe devas respekti la *variecojn* kaj oni ne rajtas postuli regulojn tro *rigidajn*.

La poemoj de Julio Baghy transsaltas ĉiujn barojn kaj preskaŭ ĉiam estas tre klaraj kaj kompreneblaj, kaj cetere nia poeto mastras la lingvon kun eksterordinara talento. Pri la poezia inspiro mem, mi diros, ke, ĉe Baghy, cetere kiel ĉe multaj aliaj poetoj, ŝajnas regi ĉiam la sama muzo kaj rimarkiga konstanta inklinoj al periode revenantaj vortoj aŭ esprimoj. En la poezia leksikono de Baghy svarmas ripetataj vortoj, kiaj: *rusto, fronto, larmo*. Sed tio, tamen, tute ne estas uzado de pure retorikaj procedoj, certe malmodiĝintaj: ĝi eble nur reflektas animstaton, la tragedion de la vivo de nia estimata aŭtoro, kiun ni ekamis kaj admiris okaze de lia unua poemkolekto «Preter la vivo» kaj lia romano «Viktimoj».

El la volumo «Pilgrimo», ni aparte ŝatas la belan enkondukan poemon kaj «Poeto kaj Muzo». Ni, katalunaj esperantistoj, povas esti ĝojaj ke kelkaj el la poemoj de tiu volumo estas premiitaj de niaj Floraj Ludoj. — J. G. C.

NOVA AFRIKO de Th. Monnens, S. J., el nederlanda lingvo tradukis Floriano, 10 × 15,5 cm., 24 p. 1 fr. 50 (unu respondkupono) Espero Katolika, 55, rue de Vaugirard, Paris VI. •

Interesege estas la kompatinda historio de tiu mondparto, kiu estis la

sklavomerkato de l' mondo dum kvar jarcentoj, ĝis kiam la Eklezio alportis al ĝi la «ĝojan anoncon». Antikva Afriko multege suferis despli alte nova Afriko leviĝas; ĝi volas forskui ĉiun jugon de Blankulo. La verketo de Th. Monnens ekvidigas la reviviĝon de tiu nigrehaŭta popolo, kiu laboradas por sia savo. — G. R.

OFICIALA KLASIKA LIBRO DE ESPERANTO. Itala, hispana kaj portugala partoj. Kolekto de Esperantista Akademio, eldono de Esperantista Centra Librejo, Paris, 51 rue de Clichy. 1927. 118 pĝ. 15 × 10, Prezo: 3.60 fr. fr.; sendkostoj plie.

Ĉiu esperantisto havas jam sian opinion pri la Klasikaj Libroj ellaborataj de nia Akademio kaj ŝajnas al ni ke komentario estas superflua, tiom pli ke la kompetenteco de la tradukintoj de la itala, hispana kaj portugala partoj estas de ĉiu konata.

Laŭ klariga noto, kiu malfermas la verketon, la broŝuro enhavas, krom la dek-ses reguloj de la gramatiko, ĉiujn nunajn oficialajn radikojn de Esperanto. La unua parto enhavas la zorge korektitajn kaj kompletigitajn tradukojn de tiuj oficialaj radikoj, esceptante la radikojn, kiuj estas sufiĉe internaciaj por ne bezoni tradukon. La dua parto enhavas la internaciajn radikojn, kiuj eĉ estante netradukitaj, estas ĝenerale kompreneblaj por eŭroplingvanoj. La tria parto enhavas la esperantlingvan difinon de la netradukitaj radikoj, kiuj ne troviĝas en la bonega Vortaro de Kabe. Kiel Aldono troviĝas la fundamentaj vortoj kun la sufikso *um*.

Pri la itala traduko zorgis Sroj. Migliorini, Mazzolini kaj La Colla, pri la hispana Prof. Inglada kaj pri la portugala Prof. Backheuser kaj Sro. Saldanha Carreira. — Saljo.

NOVAJ AMAJ POEMOJ de Jaume Grau Casas. — Kolekto de Kataluna Esperantisto. Eldono de la aŭtoro, al kiu oni povas sin turni por mendoj, str. Claris, 72. Barcelona. 1927. pĝ. 29, 21 1/2 × 14 1/2 Prezo: 1 peseto.

Jen nova verko de nia samlandano Crau Casas, kiu ĝojigos la multajn personojn, kiuj ŝatas la belajn poemojn. La verko havas, kiel antaŭparolon, leteron de la Prezidanto de nia Akademio pri la versfarado kiu ĝuste respondas al diversaj kritikoj en aliaj landoj faritaj. Dudek poemoj konsistigas la kolekton kiun oni legas kun efektiva plezuro, ne nur tial ke la lingvo estas korektega kaj simpla, kvankam riĉesprima, sed precipe pro la harmonio kiu abunde kaj delikate fluas el la facilaj versoj. Unu el la plej belaj, kompreneble laŭ mia gusto, estas la soneto "Vintro"; ankaŭ tre emociiga estas tiu poemo kiu ludas la "Kanto de Amo kaj Melankolio".

Vere dankinda estas la laboremo de nia amiko, kiu de tempo al tempo venas al ni kun verko, inda je tiu nomo, en la mano. Mi povas nur kuraĝigi lin al plua verkado kaj precipe esprimi ke mi ŝatus lin vidi plivastigi la temon de siaj poemoj, kiuj ĝis nun nur en la larĝa kampo de la amo kantadas — M. S.

Diversaĵoj

Esperanto kaj Akademio Cots.— Sendube en Barcelona ni ne trovus pli gravan kaj rekomendiindan Akademion ol Akademio Cots kun tiom multaj centoj da lernantoj, kun tiel vastaj kaj komfortaj lernoĉambroj, kun tiel severe elektitaj profesoroj kaj tiel lerte ellaboritaj pedagogiaj sistemoj

Nu Sro. Cots, pri kiu ni povas diri nur laŭdojn pro lia tuta laboro por la kulturo de nia junularo, kun granda entuziasmo kaj el tuta koro akceptis la organizon de kurso de Esperanto kaj proponis al K. E. F. la kolonojn de "Actividad", la organo de la Akademio, por la propagando kaj, se tio estas nia deziro, klarigo de kompleta kurso pere de la gazeto.

La 5-an de februaro Prof. Dalmau malfermis antaŭ granda amaso da lernantoj la kurson de Esperanto, kies gvidon entreprenis Sro. Josep Alberich. Ĝis nun enskribiĝis kaj kun intereso daŭrigas la studadon 46 lernantoj, kio estas vera sukceso, ne nur pro la alta nombro sed ankaŭ pro la kultura nivelo de la kursanoj, kiuj rapide progresas en la lernado.

Kurso de Esperanto.— Nia amiko Conrad Domènech komencis kurson en "Academia Mercantil" kun vera sukceso. Esperable pliaj kursoj komenciĝos en aliaj Akademioj post la ekzemplo de tiuj, kiuj komencis.

Esperanto kaj Radio.— Plej proksiman monaton Radio Barcelona de nove permesos al K. E. F. la disaŭdigon de esperanto-paroladoj. Nia proksima numero donos ceterajn informojn pri la tagoj kaj horoj de niaj radio-programoj.

Folkloro kaj Etnografia Grupo.— La 28-a Universala Kongreso de Esperanto en Edinburgo montris ke Esperanto havigas neordinaran oportunon por komparaj folkloraj studoj. Rezulte de tio, okazis fakkunsido de Folkloro kaj Etnografio, en kiu oni decidis starigi internacian grupon por la kontentigo de tiu intereso. S-roj J. Van Hengel kaj D. Uitterdijk, el Nederlando, afable proponis malfermi apartan rubrikon de Folkloro en ilia revuo, "Kolektanto", kaj S-ro R. Kodera, el Japanujo, akceptis la funkcion de fakredaktanto.

Kiel unua temo kunlaborota, oni elektis la komparan studon de la popolaj jaraj festoj en diversaj landoj. Tiu laboro estas presigota serie en "Kolektanto", kaj verŝajne konsistigos interesan kolekton. (La unua artikolo aperis en la januara numero.)

Estis ankaŭ proponite, ke la grupo estu uzota kiel helpilo por individuaj studoj de ĝiaj anoj dezirantaj ricevi porkomparajn sciigojn de aliaj landoj.

Ĉiu interesato bonvolu interrilatiĝi kun S-ro Kodera, ĉe Mme Gavarry, 187, rue St Jacques, Paris 5.º (ĝis Majo.)

KATALUNA ANTOLOGIO

KOMPILITA DE
JAUME GRAU CASAS

416 paĝoj 22 × 16

Aĉetebla ĉe la Barcelonaj Grupoj kaj ĉe «Kataluna Esperantisto», València, 245, je 12 ptoj.

Por la resto de la Iberia duoninsulo kaj eksterlando oni sin turnu al S-ro. Eduard Capdevila, Carders, 29, Barcelona.

Prezoj kun rekomendita poŝto enkalkulita: Por Iberio: 13 ptoj. Por eksterlando: 15 ptoj. 9 ŝilingoj, 11 svisaj frankoj aŭ 2 dolaroj.

Laŭ la juĝo de kompetentaj esperantistoj, la Kataluna Antologio estas unu el la plej valoraj verkoj en Esperanto.

Aĉetu baldaŭ la libron kaj diskonigu tra la tuta mondo la altan gradon de kulturo de la miljara kataluna lingvo.

KVAR PUNKTOJ

instigas nepre aboni al
HEROLDO DE ESPERANTO

Tio estas:
Ĉiusemajna
Aktuala Ilustrita
Grandformata

Senpagajn specimenojn petu de
la administracio:

HORREM b. KÖLN, Germanujo
Reprezentanto en nia lando

F. MONTERRAT

STR. VILLARROEL, 107, 2.^{on}, 2.^a
BARCELONA

“Kataluna Esperantisto”

ĈIUMONATA 16-PAĜA GAZETO
OFICIALA ORGANO

DE LA

Internaciaj Floraj Ludoj

Plej bonaj verkaĵoj de plej bonaj
aŭtoroj ĉieaj.

Tradicie tre bona laŭ stilo kaj preso.

Jarabono: 6 svisaj frankoj aŭ 1.50 usonaj
dolaroj aŭ egalvaloro efektivebla en
Barcelona.

Adr.: Carrer València, 245-Barcelona

Ĉiuj gazetoj kiuj bonvolos represi nian anon-
con, rajtos similan pri si, por kio bonvolu sendi
tekston publikigotan.

L'ESPERANTO A COP D'ULL

ALFABET. — A, b, c (ts), ĉ (tx), d, e (é), f, g (gue, gui), ĝ (tj), h (aspirada), ĥ (fortament aspirada), i, j (y), ĵ (j), k, l, m, n, o (ó), p, r, s (ss), ŝ (ix), t, u, ŭ, v, z (s).

L'accent tònic recau sempre sobre la penúltima síl·laba (paraules planes)

LA

article determinatiu

el, els
la, les

J

(sona y)

i es terminació del plural

faktoj, manoj
okuloj, animoj

IN

sufix per al

femeni

heroino, reĝino
katino, leonino

O

terminació
substantiu

laktó
urbo
komerco
(comerç)

A

terminació
adjectiu

blanka
antikva
komerca
(comercial)

I

terminació verb
(infinitiu)

kompreni
labori
komerçi
(comerçiar)

E

terminació
adverbial

klare
konstante
komerce
(comercialment)

CONJUGACIÓ DEL VERB

AS

temps present

IS

temps passat

OS

temps futur

US

mode condi-
cional

U

mode impera-
tiu o subjunc-
tiu

Mi skribas
Jo esric

skribis
escrivi

skribos
escriuré

skribus
escriuria

skribu
escrigui

Els verbs compostos es conjuguen amb el verb auxiliar *esti*, i les formes de participi *ant*, *int*, *ont* (actiu : present, passat i futur) i *at*, *it*, *ot* (passiu : present, passat i futur). *Mi estas skribanta*, *jo estic escrivint*. *La letero estis skribata*, la lletra fou escrita

DECLINACIÓ DEL SUBSTANTIU

En esperanto, tota paraula que rep l'acció d'un verb (complement directe) acaba en **N**.

Li vidas min. Ell em veu.
Mi vidas lin. Jo el veig.

Mi skribas la leteron. Jo esric la carta.

En els altres casos, la relació que hi ha entre dos substantius és expressada per mitjà de les preposicions *al*, *de*, *kun*, *per*, *sur*, *super*, *sub*, *en*, *ekster*, *tra*, *trans*, *antaŭ*, *post*, *inter* i altres.

Al la patro, per la plumo, sur la tablo